

Lectio: Márk 15:16-37

Textus: Zsoltárok 130 teljes szakasz

Kedves Testvéreim!

Nagyon boldog voltam amikor 9 éve ünnepnappá nyilvánították a nagypénteket. Persze nem amiatt, hogy plusz egy napot kapunk „pihenni” (mondjuk lelkésznél az ünnepnap sosem pihenőnap)... hanem egyszerűen amiatt, mert méltónak éreztem és most is annak érzem, hogy a keresztyénség legnagyobb ünnepéhez kapcsolódó esemény megkülönböztetett figyelmet kapjon. Mégis sokszor azt tapasztalom, hogy gyülekezeteinkben nem érezzük ennek az ünnepnek a teljes súlyát. Ha csak a számokat nézzük: nagypénteken jóval kevesebben jönnek el templomba, mint húsvét vasárnap vagy húsvét hétfőn. A számok pedig makacs dolgok. És ez a szemmel látható, jelenlétben, lélekszámban való különbség arról árulkodik, hogy hogyan is viszonyulunk mi Istenhez. A feltámadás öröme vágyakozunk arra, hogy valóban jól érezzük magunkat. Szeretnénk Isten szeretetéről, vigasztalásáról és a halál felett aratott győzelméről hallani – ezek adnak reményt, amelyre nagy szükségünk van, mint egy falat kenyérre. És ne értsetek félre: nem szeretném megítélni a lelkeket, hiszen ez nem az én dolgom. De azt felelősségemnek érzem elmondani: ha a nagypéntek eseményében nem részesülünk, ha nem szemléljük újra és újra Isten szeretetét és kegyelmét a kereszten, akkor a húsvét öröme sem lesz igazán az, ami lehetne. Mert a húsvét öröme a kereszten születik meg. És most, aki itt vagy, talán benned is sok érzés van nagypéntekkel kapcsolatban, de engedd, hogy ma közel jöjjön hozzád...

De miért olyan megrendítő Nagypéntek? És talán miért olyan nehéz igazán közel engedni a szívünkhöz a kereszteseményét? Azért, mert Nagypéntek leplezetlenül mutat meg két valóságot. Megmutatja, milyen az ember. És megmutatja, milyen az Isten. És ha ezzel a két valósággal egyszer igazán szembesülünk, akkor valami olyannal találkozunk, ami az egész életünkre hatással lesz. Mert a kereszteseménye nem kevesebbre hivatott, mint hogy kendőzetlenül feltárja előttünk az ember igazi arcát – és ugyanilyen világosan, ugyanilyen mélységgel megmutassa nekünk Isten szívét.

1.) **Íme az ember!** Milyen tehát az ember? A zsoltáros szavaival hadd foglaljam össze: mélységben lévő, segítségre váró, megváltásra szomjazó ember. „A mélységből kiáltok hozzád, Uram!” – mondja a zsoltáros. Ez az ember helyzete. Nem a magasságokból, nem az „szeretemnapok” örömeiből, hanem a mélységből, a bűn valóságos szorításából és annak ráeszméléséből (ha van ráeszmélés...) onnan szólal meg. És ha megnézzük a keresztes körüli álló embereket, rádöbbenünk arra, hogy ezek mi is lehetnénk. Ott vannak a katonák. Durvák, gúnyolódók, kegyetlenek. Nem látják, kivel állnak szemben. Vakok (talán a vakság az emberiség egyik legnagyobb mélysége). Aztán ott van a két lator is. Az egyik gúnyolódik, a másik könyörög. Két különböző reakció Jézus mellett, de mind a ketten a maguk mélységéből szólalnak meg. Ott van egy százados, aki részese volt az eseménynek és ráeszmélve, hogy mi történt, megrendülten, büntől, vádtól terhelve döbben rá, hogy ki is Jézus. És ott vannak a keresztes körüli az asszonyok is. Ők tehetetlenül, könnyek között, lelki gyötrelmet átélve szemlélnek az eseményeket. Ők is mélységben vannak. A keresztes körüli állók mindegyike mélységben van. Micsoda mélység lehet egy ember életében, ha egyik nap hozsannázva éltet valakit, a másik nap pedig gyalázkodva kiabálja a „feszítsd meg!”-et. És ha őszinték vagyunk Testvéreim, akkor magunkat is észrevehetjük a történetben. Ott állunk a keresztes körüli, szemléljük Jézust. Néha közönyösek vagyunk, mint a katonák, néha lázadunk, még fájdalmak között is csak átkozódunk, néha pedig csak könnyek között szemléljük életünk eseményeit, gyászait, fájdalmait. És néha – talán éppen ma – mint a százados rádöbbenünk arra, hogy milyenek vagyunk és mit tettünk, és hogy kicsoda igazán Jézus. (Különös, igazán kegyelmi pillanat amikor ide elérkezünk.) Összefoglalva, egy dolog közös tehát közös: mindannyian a mélységből, a bűneinkből kiáltó, megváltásra váró és szoruló emberek vagyunk. Nagypéntek, a keresztes és a zsoltáros szavai megmutatja nekünk: íme az ember.

2.) **Íme az Isten!** De a nagypéntek, a keresztesemény azt is megmutatja, hogy milyen az Isten! Olyan csodálatosan, annyira szenvedélyesen, annyira kijózanítóan. Megláthatjuk azt, aki hallja a kiáltást a mélységből, azt, aki látja a szenvedőt, azt, aki megváltást hoz. És nem úgy, hogy kívül marad ezeken-hanem úgy, hogy teljesen azonosul az emberi problémával, sőt magával az emberrel. Mert míg mi csak együtt érezni tudunk a másik mélységével, felülről szemléljük, „jó” szavakat kiáltunk le hozzá a maga gödrébe, addig Ő, a mi Urunk, Megváltónk teljesen belép oda, alászáll, sőt magára veszi, átvállalja minden terhünket, szenvedésünket, vakságainkat, hittel kevert hitetlenségünket. Ahogy ehhez a részhez értem készülésközben eszembe jutottak 139. zsoltár szavai: nincs olyan sötétség, olyan mélység, ahol ne lenne jelen az Úr (felolvasni 139:8-11). És ez a keresztesen vált valósággá. Nehéz. Nagyon nehéz látni, elképzelni, hogy mit jelenthetett valóságosan szenvednie Jézusnak: nem csak a fizikai szenvedés, hanem az a lelki gyötrelém is amely felvállalt, felvett, magára vett. Nagyon gyenge kép, mert még ez sem fejezi ki igazán: de képzeljünk egy táskát. Ebbe a táskába minden sértés, minden rossz szó, szeretetlen, bántó cselekedet, abúzus, az emberi gonoszság, a bűn minden formája belekerül. (Egyszer egy alkalommal úgy szemléltettük ezt, hogy rengeteg könyvet pakoltunk bele a táskába... stb...) És neked is van egy ilyen táskád, meg nekem is, meg a melletted ülőnek is, meg a szomszédodnak, meg az osztálytársadnak is, meg az anyukádnak, meg a férjednek, meg a feleségednek, mindannyiunknak. És Jézus a keresztesen azt tette, hogy a mi összes, teherrel, fájdalommal, szenvedéssel megtelt táskáninkat magára vette. Olyannyira, hogy teljesen beborította. Mert Jézus, az Isten Fia, a Megváltó azért lett emberré, hogy elvegye a táskádat. Hogy a táska nélkül tudj futni, szaladni, járni. Felegyenesedve, fellélegezve (még van emlékem arról, hogy milyen ledobni a tankönyvekkel teli táskát – fellélegzés.) Mennyivel több az, amit Jézus ad nekünk a megváltásban. És még egy gondolat: A keresztesen ő maga is a mélységből kiáltott. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” Kiáltott Istenhez, kiáltott és könyörgött. De nem önmagáért, hanem értünk. Hogy mi meghallgatást kapjunk, hogy nekünk szabadításunk legyen. Hallgasd úgy a Zsoltárt mintha Jézus mondaná: „*A mélységből kiáltok hozzád Uram...ha a bűnöket számontartod, Uram, ki maradhat meg .. de nálad van a bocsánat. Várja lelkem az Urat .. jobban mint az örök a reggelt .. bizzál az Úrban, mert nála van a kegyelem, ő meg tud váltani*” Így szeret az Isten! Összefoglalva: a mélységet vállaló, a szenvedőért lehajló, a megváltást hozó Isten az Úr Jézus! Nagypéntek, a keresztes és a zsoltáros bizonyágtétele megmutatja nekünk: **Íme az Isten!**

3.) És még egy kérdés marad így a végére: mit kezdünk ezzel? Mit kezdünk a keresztes valóságával? Az egyéni érzéseinken és gondolatainkon túl hadd mondjak egy dolgot, amit jó lenne ma mindannyian a szívünkre csomóznánk... Nagypéntek lehet a csendes hála ünnepe. Nem az ujjongó öröm ünnepe – az majd húsvét reggelén jön el, amikor egymást ezzel a köszöntéssel üdvözljük: *Feltámadt! Valóban feltámadt!* De csendes hála ünnepe, könnyek között elmondott köszönömök az ünnepe a mai. Köszönöm, hogy láttad a mélységeimet. Köszönöm, hogy hallottad a segélykiáltásomat. Köszönöm, hogy elvetted a szégyenemet, a bűneimet. Köszönöm, hogy az Atya gyermeke lehetek általad. Köszönöm, hogy reménységet adsz, köszönöm, hogy ennyire szeretsz! Köszönöm, hogy várhatom a reggelt, húsvét reggelét! Mert „Nálad van a kegyelem, bőséges nálad a szabadítás!” Uram, köszönöm!

Ámen!